

**VLAAMS BELANG
MAGAZINE**

Maandelijks uitgave (behalve augustus) • Jaargang 4 • nr. 1 • januari 2007
1,25 euro • Ver. uitg.: Frank Vanhecke, Madouplein 8 bus 9 te 1210 Brussel

SOS democratie

VLAAMS BELANG

www.sosdemocratie.org • www.vlaamsbelang.org

Gelijke kansen?

**De werkloosheid onder allochtonen blijft hoog.
Al het gepamper en al het geknuffel van de voorbije decennia konden
de honderdduizenden werkloze allochtonen blijkbaar
niet aan een job helpen.**

De oorzaak is voor politiek correct Vlaanderen snel gevonden en zeer simpel: racisme! Hun simplistische redenering luidt dat bedrijfsleiders eenvoudigweg geen allochtonen in hun personeelsbestand willen.

Weinig allochtonen in Vlaamse overheidsdienst

Nu is het evenwel een feit dat ook bij de Vlaamse overheid de allochtonen niet echt sterk – om niet te zeggen amper – vertegenwoordigd zijn in het personeelsbestand. Volgens berekeningen van Vlaams minister van Tewerkstelling Frank Vandenbroucke zou in de huidige stand van zaken amper 0,2% van het Vlaamse overheids-personeel allochtoon zijn. We zouden onze brave gezagdragers, deze profeten van de multiculturele samenleving, echter niet durven verdenken van enige racistische gevoelens. En inderdaad, de Vlaamse regering blijft niet bij de pakken zitten: aan oplossingen wordt snel gewerkt. De opdracht-houder voor 'Emancipatiezaken', Ingrid Pelssers, die onder de bevoegdheid werkt van minister van Bestuurszaken Bourgeois (N-VA) produceert ondertussen aan de lopende band mooi uitgegeven en grootse plannen over hoe het aantal door de over-

heid tewerkgestelde allochtonen snel kan verhoogd worden. In deze plannen wordt evenwel angstvallig het woord 'quota' vermeden, omdat men weet dat deze term nogal gevoelig ligt bij de publieke opinie.

Positieve discriminatie

Wat is het nu: voert de Vlaamse regering nu een beleid van positieve discriminatie of niet? Alhoewel minister Bourgeois het tegenovergestelde beweert, moet zeker bevestigend worden geantwoord. Een greep uit de beleidsdocumenten opgesteld onder verantwoordelijkheid van Bourgeois: "Er komen streefcijfers met een dwingend

karakter"; "Selectietesten worden herbekeken. Sommige testen zijn nu eenmaal moeilijker voor allochtonen (o.a. taalkennis), terwijl ze niet alles zeggen over de algemene intelligentie of de geschiktheid voor een bepaalde functie"; "Wanneer voor een job verschillende kandidaten als evenwaardig uit de bus komen, moet iemand uit een ondervertegenwoordigde groep de voorrang krijgen."

Wanneer criteria waziger worden gemaakt en examens aangepast, zal het nog slechts een koud kunstje zijn om allochtonen te laten slagen voor hun examens, waarbij dan bij aanwerving uiteindelijk voorrang zal gegeven worden aan dezelfde allochtone kandidaten.

p die manier legt men evident een grote druk op de personeelsverantwoordelijken die zich gedwongen zullen voelen *en masse* allochtonen aan te werven. Minister Bourgeois plakt er ondertussen ook al een concreet cijfer op: in 2015 moet het aandeel allochtonen in het personeelsbestand van de Vlaamse overheid koste wat kost 4% bedragen. Tot dan zou zo'n 10% van de 1.700 mensen die jaarlijks gemiddeld worden aangeworven, allochtoon moeten zijn. Tijdens het vragen uurje in het Vlaams Parlement bracht Bourgeois Dewinter, die hem daarover interpeleerde, toe: "Hebt u er iets op tegen dat aan de eindmeet, nadat mensen gelijke kansen hebben gekregen, gelijkwaardig zijn, en dat de mensen uit de doelgroep tijdelijk voorrang krijgen tot 2015, tot we de streefcijfers behalen?" Filip Dewinter antwoordde Bourgeois dat discriminatie van mensen die niet tot de doelgroep behoren in de praktijk neerkomt op anti-Vlaams racisme, wat voor een Vlaams-nationalistische partij als het Vlaams Belang uiteraard onaanvaardbaar is.

Op 15 november door-kruiste Ingrid Lieten, de directeur van de Vlaamse overheidsinstelling De Lijn, de communicatie van de Vlaamse overheid door in een interview met de krant *De Standaard* te verklaren dat De Lijn zou starten met quota voor allochtonen en vrouwen. Minister Bourgeois haastte zich echter snelsnel om dezelfde dag op het middagjournaal te komen verklaren dat er geen sprake kan zijn van 'quota', maar wel van 'streefcijfers'. Minister van Mobiliteit Van Brempt, de voogdijminister van De Lijn, verklaarde op haar beurt op het avondjournaal: "Er moeten duidelijke streefcijfers komen die dwingend zijn en gehaald moeten worden."

Wim Van Osselaer

Afgang van de N-VA

De onwaarschijnlijke vaudeville rond de komst en het vertrek van Jean-Marie Dedecker bij de N-VA was in heel wat opzichten zeer leerrijk. Een aantal hardnekkige mythes zijn gesneuveld.

Eén van die mythes is dat de CD&V, in tegenstelling tot de CVP vroeger, geen standenpartij meer zou zijn. De autoritaire en agressieve reactie van ACW-voorzitter Jan Renders op het nieuws dat Dedecker zou toetreden tot de N-VA, sprak boekdelen. Renders heeft op een eclatante manier gedemonstreerd dat de macht en de invloed van het linkse en aartsbelgicistische ACW groter dan ooit tevoren is binnen de CD&V. Hij had er kennelijk het volste vertrouwen in dat zijn veto tegen Dedecker wet zou worden. Zowel minister-president Leterme als CD&V-voorzitter Vandeuren behoren overigens tot het ACW. Het feit dat de CD&V in de oppositie zit tegen de paarse coalitie, deed nogal wat goedgelovige kiezers denken dat die partij een minder links beleid zou voeren dan Verhofstadt I en II. Niets is minder waar.

De N-VA zette Jean-Marie Dedecker bij het grof huisvuil.

Rechts is verboden

Een andere gesneuvelde mythe is dat het ondemocratische cordon sanitaire enkel tegen het Vlaams Belang, zijn kiezers en zijn vertegenwoordigers zou gericht zijn. Niets is minder waar. Het cordon sanitaire geldt ook tegen de ideeën van het Vlaams Belang en dus tegen eenieder die de analyses van het Vlaams Belang (zelfs gedeeltelijk) tot de zijne maakt. Dat moest Dedecker nu ondervinden, en hij zal ongetwijfeld niet de laatste in de rij zijn. In dit land is het zo goed als verboden rechts te denken en daar openlijk voor uit te komen.

De meest evidente mythe die aan diggelen ligt, is uiteraard die van de 'degeelijkheid' en de 'vlotte ernst' van de N-VA. De manier waarop Dedecker eerst triomfantelijk werd binnengehaald en nauwelijks tien dagen later bij het grof huisvuil werd gezet, tart elke verbeelding. Improvisatie en amateurisme waren troef. Bovendien werd ook duidelijk dat het ellendige ministerpostje van Geert Bourgeois belangrijker

is dan de principes die de N-VA beweert te verdedigen. Plus natuurlijk de zes mandaten die de CD&V beloofde in ruil voor het buitengooien van Dedecker. De Oostenenaar had geen ongelijk toen hij zei dat hij voor dertig zilverlingen werd verkocht.

Hypocrisie

N-VA-voorzitter De Wever drijft de hypocrisie ten top wanneer hij dat platte opportunisme tracht te verkopen als een mogelijkheid om te "wegen op de komende staatshervorming". Dat hebben we nog al gehoord, naar aanleiding van de niet-splitsing van het kiesarrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde. De N-VA zou geen deel uitmaken van de Vlaamse regering vooraleer die splitsing een feit zou zijn. We zijn ondertussen twee jaar verder, en Bourgeois is nog altijd minister alsof er geen vuiltje aan de lucht is. In De Morgen verklaarde hij dat zoiets nu eenmaal bij het politieke spel hoort en dat hij het natuurlijk geen moment

had gemeend. Morgen trekken dergelijke heerschappen naar de kiezer met de dooernstige mededeling dat ze 'nodig' zijn om te wegen op de staatshervorming...

Na de parlementsverkiezingen van 2007 zal de CD&V met de PS in zee willen, en dan zijn de dagen van de N-VA geteld. Ofwel barst het kartel en crasht de N-VA de volgende keer opnieuw op de kiesdrempel van 5%, ofwel blijft de boel samen en gaat de partij finaal ten onder aan haar gebrek aan geloofwaardigheid.

Jean-Marie Dedecker werd het slachtoffer van de kazakdraaijerij en het platte opportunisme van de N-VA, maar ook van zijn eigen naïviteit. Denken dat men een Vlaamse en rechtse politiek kan voeren in alliantie met het ACW, getuigt niet van veel realiteitszin. Er is in Vlaanderen maar één partij die voor verandering kan zorgen, en dat is het Vlaams Belang.

Philip Claeys

Tweede zittingsdag

Paritaire kamer beslist dat Franstalige rechters over lot Vlaamse partij mogen beslissen.

Dinsdag 28 november, 17 u, grote zaal van de Raad van State. Er is al duidelijk heel wat minder pers op deze tweede zittingsdag. Is de zitting van vandaag dan niet belangrijk? Men zou durven denken van wel, want de Raad van State gaat uitspraak doen over de vraag of Franstalige rechters mogen oordelen over het voortbestaan van Vlaamse politieke partijen. De pers heeft op dit ogenblik echter andere prioriteiten: niet alleen is er de vraag of Tanja Dexters mag gaan paaldansen voor onze jongens in Kaboel, er is vandaag ook het bericht binnengekomen dat het niet goed gaat in de relatie tussen Tom Boonen en zijn Lore.

De zitting begint met hetzelfde ritueel als de eerste dag. Een lange colonne van 22 rechters die een voor een door het kleine deurtje komen, plaatsnemen aan de lange tafel en dan pogen zo ernstig mogelijk te kijken. Dan begint de voorzitter met de voorlezing van het eerste tussenarrest: het antwoord op de vraag van het Vlaams Belang om alle Franstalige rechters te wraken. Deze vraag lijkt niet onredelijk: het gaat in tegen de geest van het federalisme dat Franstaligen kunnen beslissen over het lot van een Vlaamse partij. Even belangrijk is de afwezigheid van het vermoeden van onpartijdigheid bij Franstaligen wanneer het gaat over het politieke programma van een Vlaams-nationalistische partij. Voegen we daar nog aan toe dat alle Franstalige staatsraden DIRECTE politieke benoemingen zijn van de Franstalige partijen die dit proces hebben ingespannen. En vermelden we nog dat verschillende van hen het Nederlands niet machtig zijn en dus niets begrijpen van de pleidooien of de teksten waarover ze moeten oordelen. U

begrijpt meteen dat onze vraag om de Franstaligen te weren uit het hof meer dan redelijk is.

Vraag afgewezen

In een kort arrest wordt de vraag van het Vlaams Belang afgewezen. Bij monde van de voorzitter, verklaart de Raad van State dat het de bedoeling van de wetgever was om dit soort geschillen

Het negatieve tussenarrest van de Raad van State kan echter niet verbazen. De vraag of de grond van de zaak mag beoordeeld worden door partijdige Franstalige rechters wordt in dit geval beantwoord door ... dezelfde partijdige Franstalige rechters. Zij oordelen dus zelf of ze blijven zetelen of niet. Er komt geen hogere instantie aan te pas en er is geen beroep mogelijk.

Voor alle duidelijkheid geven we u mee dat dit pas over een allereerste stap in de procedure gaat. Vooraleer de Raad van State kan overgaan naar de grond van de zaak zal er eerst nog uitspraak moeten worden gedaan over de andere wrakingverzoeken van het Vlaams Belang. Zo werden 32 van de 48 staatsraden ook individueel gewraakt wegens gebleken vooringenomenheid tegen het Vlaams Belang of wegens nauwe contacten met de politieke partijen die deze procedure hebben in gang gezet. Ook vroegen onze advocaten nog een onderzoek naar mogelijk lidmaatschap van de staatsraden bij de Loge van het Grootoosten.

De Raad van State, bij wie de gemiddelde wachttijd voor het behandelen van een dossier normaal gesproken vier jaar is (wegens de werklast), kan er nu plots wel vaart achter zetten. Beide verzoekschriften werden immers reeds behandeld ter zitting van donderdag 14 december. Het notoir trage gerecht van België kan blijkbaar wel snel handelen wanneer het over ons gaat, zoals al mocht blijken in het Vlaams Blok-proces voor het Hof van Beroep te Gent.

Wij houden u op de hoogte.

Jurgen Ceder

Franstalige rechters oordeelden dat onze zaak mag behandeld worden door... Franstalige rechters.

te laten berechten door een paritaire samengestelde kamer. Tja, dat wisten we al. In de laatste wetwijziging hebben de traditionele partijen bewust de bepaling ingevoerd dat Franstaligen de helft van het hof moeten uitmaken (daarbij goed wetend dat de enige partij die ooit zou moeten verschijnen het Vlaams Belang is). Wat we wilden weten is of dit in casu niet tegen het recht op een eerlijk proces ingaat, want dat is een fundamenteel mensenrecht en kan niet door de wetgever ongedaan gemaakt worden.

PS: “Verwarrende tijden”

‘De allochtone factor’ speelde zonder twijfel het sterkst in Brussel, waar ongeveer de helft van het electoraat uit allochtonen bestond.

In de aanloop naar de verkiezingen deden dan ook zowat alle partijen hun uiterste best om allochtone kandidaten op hun lijsten te posteren en op die manier naar ‘etnische stemmen’ te hengelen. Het verst daarin ging uiteraard de Parti Socialiste, die in de loop der jaren haar traditionele achterban heeft ingeruild en verwaarloosd ten voordele van haar nieuwe electoraat.

Oogjes toe...

Zoals we reeds opmerkten, werd bij de samenstelling van de lijsten niet altijd even kieskeurig tewerk gegaan en was de potentiële etnische achterban van de kandidaat zowat het enige criterium dat werd gehanteerd. Ook dat is niets nieuws, aangezien de PS reeds langer allochtone gekozenen telt die er over een aantal zaken een nogal aparte kijk op nahouden. Een van de bekendste onder hen is ongetwijfeld Emir Kir, die van zich deed spreken door zijn manifeste weigering de Turkse genocide op de Armeniërs te erkennen. Daarnaast is er bijvoorbeeld ook nog ene Mohammed Daif, die dan weer bekendstaat om wat zijn “zeer conservatieve standpunten over de positie van de vrouw” worden genoemd. Ook dit vormt voor de ‘progressieve’ PS geen probleem, want “Daif haalt zijn stemmen in de moskeeën, en dus knijpt de PS een oogje dicht” (*Knack*, 04.08.2004).

Nieuw is wel het feit dat op deze gang van zaken ondertussen binnen de PS

zelf kritiek wordt geleverd. Zo moest Sfia Bouarfa, PS-senator en gemeenteraadslid in Schaarbeek, eind vorig jaar voor de ‘waakzaamheidscommissie’ van haar partij verschijnen omdat ze het had aangedurfd publiekelijk te verklaren dat de PS-lijst bij de jongste verkiezingen meer was samengesteld op basis van de potentiële etnische achterban, dan in functie van de socialistische overtuiging van de betrokken kandidaten. In *La Libre Belgique* (08.11.2006) ging Bouarfa nog verder en stelde ze het letterlijk als volgt: “Omwille van electorale redenen heeft de Parti Socialiste haar waarden opgegeven.”

En snaveltjes dicht

Als we het weekblad *Brussel Deze Week* (09.11.2006) mogen geloven, staat Bouarfa met haar kritiek niet alleen en beleefde de Brusselse PS sinds de gemeenteraadsverkiezingen “verwarrende tijden”: “Het aantal allochtone verkozenen in de gemeenteraden nam een hoge vlucht. In Schaarbeek zijn tien van de dertien PS’ers van niet-Belgische origine, in Brussel-stad elf van de zeventien. Dat zorgt binnen de lokale PS-afdelingen voor oprispingen: de allochtone kandidaten zouden er alleen maar zijn voor de eigen gemeenschap. PS’ers die al lange tijd meedraaien in de partij (...) waarschuwen dat de laïcité onder druk komt te staan, dat het principe huldigt van de scheiding tussen Kerk en Staat. De publieke dienst-

verlening moet religieus neutraal zijn. Maar wie kritiek heeft, wordt door de partij het zwijgen opgelegd.”

Een jaar eerder had voormalig Wetstraatjournalist Derk-Jan Eppink in een bijdrage in het weekblad *Knack* (02.11.2005) terecht gesteld dat het ‘islamo-socialisme’ voor de PS een instrument is om de macht in de Brusselse gemeenten te veroveren. “Maar over welk socialisme gaat het?”, zo vroeg hij zich retorisch af. Nauwelijks een jaar later beginnen sommigen binnen de PS zich blijkbaar dezelfde vraag te stellen...

Voor het antwoord op zijn opgeworpen vraag verwees Eppink toen naar Molenbeek dat onder het bewind van de PS *Moureaux-beek* werd: “een veredelde Gazastrook met de bijhorende misdaad en massawerkloosheid.” Tegelijk voorspelde hij dat het kortzichtige electoralisme van de PS de partij – maar helaas ook onze hoofdstad – uiteindelijk zuur zal opbreken: “Als het islamo-socialisme zich doorzet, ziet Brussel er in 2012 anders uit. (...) Radicale islamieten zullen socialisten van het type Moureaux als ongelovigen (kafirs) aan de kant zetten. Dan is de hoofdstad van België, Vlaanderen en Europa geïslamiseerd.”

Wie de evolutie in Brussel volgt, weet dat de waarschuwendende woorden van Eppink actueler zijn dan ooit.

Dirk De Smedt

- broodroef - vakbondsuitsluiting - politiek proces - mediaboycot - c t - cordo diaboycot - cordon sanitaire - broodroef - vakbondsuitsluiting - politiek proces - mediaboycot - cordon sanitaire ces - me politiek proces - mediaboycot - cordon sanitaire bondsuitsluiting - politiek proces - mediaboycot - cordon sanitaire broodroef - vakbondsuitsluiting - politiek proces - mediaboycot - cordon sanitaire SOS Democratie

Des te populairder het Vlaams Belang wordt, des te harder slaat het Belgische regime terug met ondemocratische maatregelen van allerlei slag.

Als reactie op de verkiezingsoverwinning van het Vlaams Blok bij de gemeenteraadsverkiezingen van 1989, sloten de andere partijen op voorstel van Agalev'er Jos Geysels een protocol af dat bepaalde dat er niet met het Vlaams Blok mocht samengewerkt worden. Zelfs na de monsterzeges van het Vlaams Belang bij de recente gemeenteraadsverkiezingen blijft dit cordon van kracht. De partijtop van zowel CD&V als VLD diende er vaak aan te pas te komen om de lokale partijafdelingen af te dreigen om – tegen de verkiezingsuitslagen in – geen bestuursakkoorden af te sluiten met het Vlaams Belang. Met de stem van het miljoen Vlaams Belang-kiezers wordt – opnieuw – geen rekening gehouden. Een dergelijke situatie ondermijnt de democratie. Verkiezingen dreigen immers zinloos te worden als winnaars altijd verliezen en verliezers altijd winnen.

Om het Vlaams Belang te stoppen, wordt ook de media ingeschakeld. In de programma's van de openbare omroep VRT, die nochtans ook wordt gefinancierd met geld van Vlaams Belang-kiezers, wordt onze partij in ware sovjetstijl doodgezwegen en verketterd. Ook de geschreven pers laat zich al te vaak voor het anti-Vlaams Belang-karretje spannen. De berichtgeving over het Vlaams Belang in de kranten is vaak zeer tendentius. Geen enkele krant is zelfs bereid betaalde advertenties van het Vlaams Belang op te nemen. Ook de uitgeverwereld is in hetzelfde bedje ziek. Vlaams Belang'ers die boeken schrijven krijgen deze boeken met de beste wil van de wereld niet uitgegeven bij een grote uitgeverij of op een normale manier via de grote boekenhandels verspreid. De standpunten van de vertegenwoordigers van meer

dan één miljoen kiezers mogen niet gekend worden of aanleiding geven tot een intellectueel debat.

Politieke processen en broodroef

Noch het cordon sanitaire, noch de mediaboycot kon het Vlaams Belang echter klein krijgen. Een nieuw wapen werd echter snel gevonden: politieke processen. In mei van vorig jaar startten de Waalse partijen, aangevuld

De heksenjacht tegen het Vlaams Belang treft niet alleen de partij, maar treft zelfs Vlaams Belangers in hun privé-leven. Ook tijdens de laatste verkiezingscampagne verloren opnieuw meerdere mensen hun job wegens hun engagement voor het Vlaams Belang. Na de verkiezingen werden bovendien honderden kandidaten uit de vakbond gegooid omdat ze op een Vlaams Belang-lijst stonden. Nochtans nemen de vakbonden tal van overheidsopdrachten waar, zoals de uitbetaling van werkloosheidsuitkeringen.

Campagne 'SOS democratie'

Een democratie zonder vrije meningsuiting is die naam niet waard. Omdat we deze opeenvolgende aanslagen op de democratie niet kunnen en mogen aanvaarden, lanceerde het Vlaams Belang de campagne 'SOS Democratie'. Via 'SOS Democratie' wil het Vlaams Belang zoveel mogelijk mensen informeren

over de wijze waarop de democratie in België wordt aangetast en bedreigd. Het Vlaams Belang verspreidt daarbij huis-aan-huisfolders, affiches en petitieformulieren. Er wordt ook een website gelanceerd www.sosdemocratie.org, met een online petitieformulier. Het Vlaams Belang voert ook actie. Op 2 en 3 januari gebeurde dit al aan tal van stad- en gemeentehuizen naar aanleiding van de installatie van de nieuwe gemeenteraden en in december werd er reeds betoogd bij de inleidende zitting van de procedure voor de Raad van State, een actie die overigens herhaald zal worden bij elke zitting. Gesteund door het rechtvaardigheidsgevoel van de kiezers, zal het Vlaams Belang in de toekomst met nog meer enthousiasme aan politiek doen.

met SPA en Spirit, een procedure om de partijfinanciering van de grootste partij van Vlaanderen af te nemen. De Raad van State – voor de helft bestaande uit Franstaligen – moet het Vlaams Belang programma nu bestuderen en beslissen of het Vlaams Belang zal worden 'drooggelegd'. In een normale democratie oordelen de kiezers over de partijprogramma's. In België laat men dit liever over aan politiek benoemde rechters. Dat wil zeggen: het regime beslist liever zelf. Indien het Vlaams Belang zijn dotatie verliest kan er van eerlijke verkiezingen geen sprake meer zijn. Het Vlaams Belang moet dan immers aan verkiezingen deelnemen zonder financiële middelen, terwijl de andere partijen ruim gesubsidieerd worden.

1102 CONGRES 20 JAAR **VBJ**

Elzenveld, Antwerpen, 14u., 02/219 27 28, info@vbj.org

**Opening feestjaar Toespraak Filip Dewinter Terug-
blik op 20 jaar VBJ Voorzittersverkiezing Blik vooruit
'Vlaanderen 2020' Feestelijke receptie Aandenken
voor elke aanwezige Boodschap van Frank Vanhecke,
Gerolf Annemans, Karim Van Overmeire, Philip Claeys,
Anke Van dermeersch en vele anderen... Knappe
filmpjes Muziek Stands van bevriende verenigingen**